

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Kazinczi-utca 811 sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wittich József könyvkereskedése, hová az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr.; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Zeisler M. (király-utca 60. sz.) Bécsben: Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 11. sz.).

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész íven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Zászlószentelési ünnepély M.-Vásárhelyt május 6-án és 7-én.

Nagyszerű és lélekemelő ünnepélynek volt színhelye városunk e napokon. Mint tudva van, a helyi 27-ik honvédzászlóaljnak hűség-élet és halál jelvényét: zászlóját szentelék be, s a beszentelt zászló alatt hangzott a hozzája tartozó harcziak nagy és szent esküje: a zászlót élve el nem hagyni. . . .

Nagyszerű és lélekemelő volt valóban, látni és hallani mindazon mély komolyságu cselekményeket és beszédeket, melyek a kitűzött czél dícsőítésére és méltóságára, mintegy fokozódó egymásutánban történtek.

A kedvezőtlen, esős, zordon hideg és majdnem szakadatlanul szeles időjárás — fájdalom — igen sokat vont le az ünnepély tervelt fényéből és kiterjedéséből; azonban így is mindenki lelkesedett, s nem volt ház az egész városban, mely az ünnepély emeléséhez, ereje szerint, ne járult volna.

Az egész ünnepélyesség menetrendje a már közlött programmok szerint folyt, kivéven, hogy az egyházi szertartások nem a templom előtti téren felállított szándékolt sátorban, hanem a zord idő miatt benn a templomban mentek véghez. — Czéltalan és unalmas ismétlések helyett tehát egyszerűen utalunk a közlött programokra, s közzöljük az azok sorrendjén tartott beszédeket.

Május 6-án a város részéről kiküldött rendező bizottság által eleve megállított program szerint*) Marosszék és M.-Vásárhely város részéről a zászlóanya Gr. Teleky Domokosné őmltga a határ szélén, küldöttségek által elfogadtatott. Itt előbb főkirálybíró Mikó Mihály üdvözlő következő beszéddel:

Méltóságos grófnő!

„A nagy részben Marosszék fiaiból álló 27-ik honvédzászlóalj lobogójának felszentelési ünnepe — melynek diszessé tételére a mtgs grófné leghűbb honleányi buzgalommal vállalkozott, nem csak a nemzet de Marosszék ünnepe is.

Ugyanazért a vezetésem alatti marosszéki tisztség a nemzet és Marosszék iránti köteleességet vélt teljesíteni, midőn szerény áldozatával maga részéről is ez ünnep oltárához járulni elhatározta, — meglevén győződve, miszerint Marosszék tisztségét illeti első sorban azon szerencsének élvezése, hogy a nemzetnek, két évtizeden át kebelében rejtett, hiven ápolt, s végre a király és nemzet kölcsönös bizalmának melegénél új életet nyert honvédelem eszméje iránti lelkesültségének kifejezést adhasson, s ez imádott eszme iránti hódolatában a 27-ik honvédzászlóalj harczi lobogójának bájos zászlóanyjához csatlakozhassék, kit e pillanatban Marosszék határán átvonuló útjában ugyanazon érzelmek vezérelnek.

Midőn mi mtgnak ezen nagy fontosságu útjára szerencsét kívánunk, — midőn a holnap felszentelendő zászlóra a gondviseléstől az állandó győzelem áldását kérjük le, — egyszersmint ohajtjuk, hogy miként ma és holnap a zászló szentelésénél öröm-ittason üdvözlő a zászló anyját a 27-ik zászlóalj, s a honvédség eszméjéért lelkesülő nép, ugy akkor is, ha majd, talán a nemzet élete felett határozó csaták után a zászló ismét székhelyén fog lobogni, — alatta győzelmi ünnepre csoportosulhasson a zászlóalj népe — örömittason élthetesse a veszélytől megmentett

*) Nem hagyhatjuk megjegyzés nélkül azon sajátos eljárást, melylyel a vár. rendező bizottmány programjában szerepeket osztott független külső testületeknek is, melyekkel előre — mint kellett volna, semmi érintkezésbe sem tette magát. Igaz, hogy minden művelt félnek egy előkelő urhölgy iránti lovagiaságába a bizottmány vakon bízhatott, de ily rendszeretlen eljárás még is könnyen kellemetlen, s magát a bizottmányt compromittáló zavarokat idézhetett volna elő; szerencse, hogy ez nem történt, de máskorra több tapintatosság ez irányban nem árthat.

Szerk.

hont, s kivivott győzelmei emlékével örökíthesse a mindnyájunk által mélyen tisztelt zászlóanya emléké!

Erre a grófnő férje meleg köszönő szavakban válaszolván, Z. Bodolla János bizottsági tag következő üdvözlő beszédet intézte a grófnéhoz:

Maros-Vásárhely, szabad királyi székelv város képviselő testülete igaz, őszinte örömeinek, tiszteletteljesen ad kifejezést, midőn Méltóságodat, nemes honleányi tisztének teljesítésében, kebelében üdvözölni szerencsés!

A honvédelem nagy és fennkölt eszméje megtetszésének szentelendünk ünnepe!

A koronás király és hű alattvalói, közös ereklégjüket, a honvédség egyik zászlóját, annak nevében adandják át a magyar kir. honvédség 27-ik zászlóaljának, kinek mindenható kezeiben van a béke áldása és a harcok véres dicsősége letéve, és Méltóságod a harczi dicsőség e fényes jelvényének beavatásánál, mint anya, mindnyájunk közös édes anyját: a hont képviselendő!

Mi büszkéek vagyunk e képviselőre, mert a méltóságos grófnő, — fényes családjának és a honleányi erényeknek oly méltó és közösen tisztelt képviselője, egyszersmind városunk első és érdemkoszorús polgárának hitvese.

Szerencsétlétjük ohajtva várt megjelenését és magas uri jóvoltába ajánlottan, igaz szívünkől kívánunk Méltóságodnak, hosszú életet, zavartalan boldogságot és teljes meglelégedést.

Legyen a zászló, mely a holnapi napon felszenteltetik, oly kedvelt a győzelem istene előtt, mint mi és a késő maradék készek vagyunk, alatta életünket és vérünket királyért, hazáért és alkotmányért áldozni!

A zászlóanya, délután 5 óra tájban a harangok zugása és a testületek, czéhek és tanuló ifjúságból képezett sorfalak között, nagyszámu diszfogatok kíséretében városunkba a Teleki-könyvtár-házban rendelt szállására bevonulván, itt a koszorus leányoktól, névszerint: B. Bánffy Rákhel, gr. Teleki Eliz, Bucher Eliz és Szabó Eszter kisasszonyoktól környezve, — fogadta estig a testületileg tisztelgők látogatásait.

Este a város fényesen kivilágittatott; s száz honvéd altiszt és közvitéz, mint fáklyavivők között a Kolozsvárról áthozatott katona zenekar és a dalárda vonult fel a grófnő szállása elé, sok ezernyi néptömegtől kísérve. E tisztelgő fáklyás menetből Szarvadi Lajos városi tanácsos és szab. áll. honvéd kapitány szólott a következőleg:

Méltóságos grófnő! E lobogó szövétnek fény, feszült várakozás az összegyűlt sokaság arczaín, a 27-ik honvédzászlóalj zászlószentelési előestéjén, mindazon hódolatteljes ragaszkodást s mély tiszteletet jelzi, melyet nagyságod országsgzerte ismeretes szabadság és honszerelme méltán kiérdemel. Ez alkalommal szabadságot vesztek magamnak — az által élt s így közelmúlt történelemre hivatkozva — elmondani, hogy a honvéd név, az 1848—1849. évi szabadságharcokban saját alkotmányáért kiontott nemes vérében nyerte a keresztelést, miként érdemelte meg a nevezetet, hogy vonta be azt az enyészhetetlen dicsőség sugaraival, azt nem én mondom, azt megírta a történelem örök igazságával, valamint az is, hogy a magasan hordott zászlók mint borulnak a földre, s a hosszú küzdelem bére mi lön, de azt én mondom, hogy nagyságod s elvrokonai ezen időben is, kegyelettel csüngöttek e névért s a részvét minden nemével elárasztották azt.

Dicsőségesen uralkodó királyunk fejedelmi kegyelme, a honatyák kíváncalmára, a honvédség visszahelyezését törvénynyel biztosította — s így jött elő ez alkalom, hogy a marosvásárhelyi 27-ik honvédzászlóalj lobogója a holnapi napon felszenteltesék, melynek szalagjára nagyságod ezen lelkesítő mondatot himezte: „Hordjátok magasan a haza dicsőségére,“ mélyen érezzük a súlyos köteleességet, melyet e jelmondat reánk szab; tudjuk, hogy a nagy költő szerint ezen zászló alatt élnünk, halnunk kell, s így bátran kimondjuk, itt az isten szabad ege alatt, nagyságod színe előtt, hogy ha vész éri koronás királyunkat, imádott hazánkat: meghalni tudunk mindnyájan, de e zászlóra szégyent hozni nem fogunk soha; ezen nyílt vallomással nézünk a jövő elébe, s várjuk a holnapot, hogy zászlónk nagyságodnak, mint a közös édes anyja, az imádott hon képviselője közreműködésével felszenteltetvén: kezünkbe adassék, s alatta, ha az volna megírva a sors könyvében: adott szavunkat beválthassuk.

A magyaroknak istene tartsa meg nagyságodat egész ősi családját az évek hosszú során át s ne engedje hogy azon családot ősi örökségként ékesítő szabadság és honszerelm lángja valaha kialudhassék, hanem világítsa azt az unokáinak unokáira is. Eljen, éljen!

Viharos éljenzés után a zene még egy darabot játszott s a dalárda egy kardalt énekelt, mire a fáklyák a piaci sétatér végén máglyába rakattak, s a néptömeg a kivilágított utcákon tovább hullámozott.

Kilencz óra után a város által a Lénárt-féle teremben rendezett diszvacsorához gyűltek a két-százan felül meghívottak. Asztalfőn a zászlóanya, a koszorus leányok, Graef tábornok, Szabó honv. őrnagy, Mikó főkirálybíró és b. Apór K. k. táblai elnök foglaltak helyet. Jelen voltak az egész honvéd- és itt állomásozó cs. k. soredredi tisztikarok; a hitfelekezetek papi, s a különböző polgári tisztségek, testületek, czéhek és a sajtó képviselői; továbbá számos magán egyén. A vacsora vidám, emelt hangulattal folyt kezdettől végig; a felköszöntések sorát Z. Bodolla János nyitotta meg a zászlóanyára, oly emelkedett, virágos és velős szöfűzéssel, mikép csak mi, kik Bodolla szónoki tehetségét ismerjük, hihettük el, hogy e beszéd rögtönzött volt. Utána legid. gróf Teleky Domokos a honvédek fényes emlékezetű régebbi s mostani erényeire hivatkozva, felköszönti Graef tábornokot. Berzenczey László, lemondott követünk, ismert modorával, mely ritkán hibázza el sensációt csinálni — poharat emelt az 1848-ki vásárhelyi honvédzászló anyának: gr. Lázár Mórné, Barcsai Polixénának emlékezetére. Knöpfel Vilmos: földi boldogságunk legfőbb okozóra a hölgyekre s kiválóan a koszorus leányokra; Szabó őrnagy: M.-Vásárhely városára s polgárságára; Kovács Áron: Marosszékre; Berzenczey L. a román nemzetre; Bereczki Sándor: a közös hadseregére; Rápoly: az „állam talpkövére,“ „a tiszta erkölcsre s polgári erényre“ s még többen magán személyekre emeltek poharat, s a szikrázó mondatok hangos éljenzéssel és tapssal fogadtattak, miközben a városi zenekar szép precíz játékaival élénkíté a jókedv hullámozását. Tizenegy óra előtt a zászlóanya és hölgyei, valamint lovagjaik is, csendben elhagyták a termet a többi társaság pedig még pár órai kedélyes, zajtalan mulatság után szintén a legnagyobb rendben haza oszlott.

Vasárnap viradóra az éjféltutáni zimankós eső a máris alkalmatlan sarat a mi elpusztult kövezetünkön — nagyra nevelvén, a disz-sátor fölépítésére kiszállott ácsokat haza küldte . . . s az ébredő város kedvét s örömét e napra, nagy mértékben elrontotta. Mindazáltal a katonai zenekar a főbb utcákon végig vonult, s a honvédség és honvédhuszárság a kitűzött órában a piaci r. k. templom előtt felállott, s a program szerinti katonai ünnepély kezdetét vette, természetesen a szertartások benn a templomban folyván, mely most ugyanis szűk lett a roppant közönség számára, mely sűrű gályaként zsufolódott abba, életveszélyes tömörödést idézve elő, s nagyobbára megsemmisítve a sok fényes toilettekbe helyezett ártatlan, de drága örömeiket . . .

A nagy misét legfőbb diszszel és papi segédlettel esperes-plebános Veszely Károly olvasta, s a

kóruson Vocelka Ede tehetség-dús karmesterünk egyik gyönyörű miséjét éneklé egy műkedvelőkből alakult ének-kar, a szerző saját vezénylete és orgonakísérete mellett, mely megható egyházi zenének fénypontja, a Dr. Vályi Gábor remek hangjával énekel solója: „Ave Mária,” a hallgatóságot elragadta. Az oltár körül a zászlóánya nehéz zöld selyem ősmagyar dísz-toilettben; a kosorus leányok ketteje rózsaszínnel díszített fehér, ketteje pedig fehérrel díszített rózsaszín nehéz selyem öltözkében a legvalószínűbb báju élő nemzetiszín virágcsokort képezék, környezve az ünnepély katonai és polgári előkelőségeitől.

Mise végeztével az előlvitt zászló nyomán a celebráló r. k. papság az oltártól a templom főbejárata elé kivonult, s itt Veszely Károly főesperes következő beszédet tartá a honvédekhez:

„Emlékezzetek meg az atyák tetteiről, melyeket cselekedtek az ő idejökben s nagy dicsőséget fogtok nyerni és örök nevet.”

Makkabeusok I. könyv. 2-ik rész. 51. v.

Midőn e szép, e magasztos ünnepélyen hozzátok szólani készülök, nem tehetem, hogy egy rövid ugyan, de szívem legmélyebb mélyéből fakadt hálaimát ne rebegjek a Mindenhatóhoz, ki nekem megengedte, hogy huszonkét év lefolyása után ma a második honvédzászlót felszentelhetem. Ezer nyolczszáznegyvenkilenc és ezer-nyolczszázhetvenegy! Mily nagy különbség a két időszak között hazánk történelmében! Akkor az egész nemzet egy vérben, most a béke ölén; akkor alkotmányunk sirba temetve, most a trón dicsfényétől is körülvéve; akkor a dicsőség legjobbjainak véráldozatán és a bukás árán megvásárolva, most a békés fejlődés tényei által Európába hirdetve! Ezt a különbséget juttatja ma a két zászló eszembe; de egyszersmind azon közérzést is, melyet az egyiknek emléke s a másiknak látása egyaránt kelt, a hő vágyat: e hazát dicsőnek láthatni. E vágyat tolmácsolák ama gyöngéd kezek is, melyek e zászlót e szép mondattal ékesíték: „Hordjátok magasan a haza dicsőségére!” Mit e szavak magukban foglalnak, arra akarlak én is röviden inteni.

Hordjátok magasan, midőn azt a vallás védelme kívánja. E védelemben magasan hordák Sz. István, Sz. László és hazánk e bércezes részeinek örök emlékü fia Hunyadi János dicső seregei; mert meg valának győződve, hogy a társadalom talpköve, — mint már Ciceró mondá — a vallás; az országok támasza, — mint Berzsényi éneklé, — a tiszta erkölcs. De védjétek az emberisége e legfőbb javait különösen saját példátokkal, keresztényi módon élve; mert ha valaki, a harczi bizonyosan leginkább mondhatja magáról: „Csak egy lépésnyire vagyunk én és a halál;” (királyok I. könyve, 20-ik rész. 3-ik verse) — különösen a harczi élete hasonlító a nagy utra kitett kincshez, ő érzi tehát leginkább, mily szükséges mindig oly lelki állapotban lenni, hogy midőn ama legfőbb ügyhallgató, az Isten ítélő széke előtt megjelenik, megállhasson.

Hordjátok magasan, midőn azt az apostoli, a koronás király védelme kívánja. Alkotmányunk különös, magasztos sajátosága folytán, e hazának minden egyes lakója a magyar szent koronának tagja. Ki tehát a koronát Isten kegyelméből fején hordozza, azt nem csak mint az Urnak fölkeztjét, nemcsak mint föl-séges uralkodónkat, hanem egyszersmind mint az egész nemzet föl-ségének képviselőjét hódolva kell tisztelnünk, minden ellensége ellen védünk, vérünket ontva, életünket feláldozva, védünk.

Hordjátok magasan, midőn azt a törvény védelme kívánja. A törvény biztosítja a polgárok vagyonát, szabadságát és életét. A vallás, a tudomány, a művészet, a józan haladás az anyagi és szellemi jólét, az emberiség e legdrágább kincsei csak ott virulhatnak, hol a törvény szava szent, hol annak pontos és lelkiismeretes teljesítését mindenki első teendőjének tartja. A törvényt védék dicső elődeik, vérökkel, életökkel védék; azért emlékezzetek meg tetteikről, melyeket cselekedtek az ő idejökben, hogy magatok is nagy dicsőséget nyerjétek s örök nevet!

Hordjátok végre magasan, ha azt a haza védelme kívánja. Mily megható érzést gerjeszt szívünkben e szent név: haza. És méltán; mert mindazt, minek csak említésére is, magasan fenndobog szívünk: magában foglalja. És mily boldogság e hazában a béke áldásait élvezni! E béke ölén a honvéd is nem egy téren dicsően szolgálhatja hazáját. Azért hódolunk annak fönttartásáért és szívesen kívánunk mindenkivel békében élni. De ha legdrágább javainkat valahonnan veszély fenyegetné; ha a tűzhelyet, mely körül csoportosulva, mint az emberiség nagy családjának egyik tagja, hivatásunkat Isten jó voltából teljesíteni törekszünk, az irigység, kapzsiság vagy bármily ellenség megtámadná: Oh akkor... azonban, valamint a sasot a magas röpülésre, úgy a honvédet vitézségre serkenteni nem szükség... akkor tehát csak azt kívánom, hogy zászlótok magasan lengjen és győzelemről győzelemre vezessen titeket. Ezt pedig úgy érenditek el, ha rendületlenül lesztek a haza és a király iránti hűségben, törhetetlen elöljáróitok iránti engedelmességben és a fegyelem fönttartásában és mindenek fölött, ha onnan felülről tántoríthatatlan bizalommal várjátok a segédelmet; „mert nincs különbség az ég Istene előtt, sok vagy kevés által megszabadítani; mert nem a sereg sokaságától függ a had győzelme, hanem mennyből van az erősség.” (Makkab. I. könyve, 3. része, 18. és 19. versei.)

Ezen érzéseket gerjesztétek föl magatokban, vitéz honfitársak! a szent ténykedés alatt, melylyel Isten bő áldását zászlótokra leedzeni indulok; ezen érzéseket tápláljátok, e zászló alatt mindig, élve és a midőn halni kell. Amen!

Veszely esperes nagy hatást idézett beszédét végezve, Graef tábornoknak eleve gondoskodásából, terv szerint az ev. református és görög kathol. hitfelekezetek lelkészeinek készen tartott beszédei lettek volna elmondandók; de a roppantatul zugó hideg szélben semmi sem lehetett ohajosabb, mint a szertartások lehetőleg rövidítése, hogy a sárban máris régóta álló s fázongó honvédség mielőbb az esküteléhez juthasson. E miatt tehát a mondott két hitfelekezeti szónokok a tábornok ajánlata folytán készséggel visszavonultak.

A papság a templom ajtóból az oltárhoz visszatérve, következett a zászló beszentelése. A kosorus leányok a zászlóánya kezéből a remek munkálatu zászlószalagot a zászlóánya jeligéjével: „Hordjátok magasan a haza dicsőségére,” átvéve, azt a zászlóra felkötötték, s ezt zászlótartó honvédőrmester Szoboszlai Györgynek — ki ismeretes székely népdalnok — átadták: ez a zászlóval kezében letérdelt, s Veszely esperes, mint zászlószentelő pap egy megható gyönyörű orációt mondott, s ezután a zászlót a harangok zúgása alatt — beszentelte. Következett az emlékszegek beverése a zászló nyelvébe. Az első három szept Veszely esperes ütötte be „A szent Háromság” nevében; ezután ketőt Mikó Mihály főkirálybíró „a király és királynő” nevében, miután e néhány ép oly jelentékeny, mint szép sort mondá: „Legyen e zászló békében és harczban védve a zászlóalj vitéz bajnokainak törhetlen hűségük és szabadságszeretete által; s e hűség és szabadságszeretet tegye a 27. honvédzászlóalj részesévé azon győzelmeknek, melyek biztossá teszik a király trónját s az ország szabadságát!” a hatodik szept Graef tábornok: József főherczeg, honvédőparancsnok nevében; következett Szabó őrnagy: gr. Andrássy Gyuláért a honvédelmi miniszterért; jött a zászlóánya s utánna a négy kosorus leány saját nevükben; B. Apór Károly: a törvény és béke nevében; gr. Teleki Domokos: a halhatatlan 1848-ki hős honvéd: Földvári emlékére; Knöpfler, Bodolla, Jenei Albert és Szöllősi S. mint a város képviselői, a városért; Bothos Kálmán: Marosszékiért; Buzetti és Bartuska alezredek saját (Ludvig és Rodich) ezredeikért; Veszely esp. önmagáért, mint zászlószentelő pap; Szabó őrnagy: Lázár Ádám képviselőnkért; Hosszu L. román lelkész: a román honvédekért; Balás Antal r. k. gymn. igazgató: a tanuló ifjúságért; ezután egy honvéd őrmester, egy káplár, egy vicekáplár, egy közlegény a legénység nevében, végre még számos magános. A szegbeveréseket a legtöbbben rövid jelmondatokkal kísérték, melyek közül kiemeljük a Graef tábornokét: „ha isten velünk, ki ellenünk?” és Szöllősi Samuét: „A legutolsó honvédtől vegyék el ezt a zászlót!” a mivel nyilvánvalóan azt akarta kifejezni: hogy „az utolsó élő honvéd legyen az, kitől e zászlót elvenni lehessen.”

Az így beszentelt zászlót Graef tábornok a következő beszéddel nyújtá át a lóháton vezénylő zászlóaljparancsnok Szabó János őrnagynak:

Őrnagy, zászlóalj parancsnok ur!

A király és haza nevében átnyújtom önnek ezen marosvásárhelyi, illetőleg marosszéki 27-ik honvédzászlóalj számára ünnepélyesen felszentelt zászlót; kísérvé honleányok, szeretettek — honfiak hű ragaszkodásától.

Vegye ön azt és mondja meg vitéz honvédeknek, hogy e zászlóban a király és haza néz rájuk, — várva tőlük, hogy elődeik hős nyomdokát és példáit követvén; tántoríthatatlan hűségök bizonyítékául, e zászló alatt, dicső győzelmet, vagy ha kell dicső halált leleljenek.

Isten áldása és a győzelem babérja kísérvé mindenkor s mindenütt, e zászló alá sorakozó honfiakat!

Éljen a király. — Éljen a haza!

Az őrnagy erre, egy valódi harcz-hős alakjában a szélben lobogó zászlóval, az egész téren s még azon túl hangzó erős hangon, a lelkesültség látható hevével intézte a zászlóaljhoz a következő beszédet:

Honvédek!

A m. kir. 27-ik honvéd-zászlót, diszszalagán azon magasztos felirattal: „Hordjátok magasan a haza dicsőségére!” tábornokunk nekem általadta; én, hogy önökkel testvériesen megoszthassam, általvettem e megszentelt zászlót, a katonai becsület, a katonai dicsőség e felszentelt jelvényét, e zászló, melyen királyunk neve hazánk czimerével egyesítve van, egyszersmind felséges hadurunk, koronás királyunk ő felsége, szeretett kedves hazánk bizalmának valódi bizonyítéka, mert e zászló küldésével királyunk és hazánk feltételezték azt, hogy szükség idején e zászló mellett, rendíthetetlen bátorsággal, valódi katonához illő kitartással fogok küzdeni királyunkért és hazánkért, tábornokunk az általadásnál feltételezte azt, hogy ha szükség leend, készebb leszek meghalni, mint e zászlót elhagyni.

Honvédek! Tudják önök azt, hogy a honvéd polgár és katona is egyszersmind, én mint ilyen ez ünnepélyes alkalommal itt, egy magyar honpolgári, mint honvéd katonai becsületemre fogadom azt, hogy e megszentelt magyar zászlónak éltem utolsó perczéig hűve maradok; a vészpillanataiban pedig, mindenkor, minden időben készebb leszek a halállal szembe szállni, mindannyiszor becsülettel meghalni, sem mint e zászlót becsületlenül gyáván elhagyni.

Honvédek! Minden elszánt erős akaratom mellett tudom és értem azt, hogy a vész pillanataiban e zászló megvédésére egyedüli személyem nem elegendő; megosztom önökkel bajtársak e megszentelt zászlót; megosztom önökkel a katonai becsület, a katonai dicsőség felszentelt jelvényét; megosztom önökkel bajtársak e megszentelt zászlóban felséges hadurunk koronás királyunk ő felségének, szeretett kedves hazánk magas és drága bizalmát; e pereztől e megszentelt zászló közös tulajdonunk; e pereztől e megszentelt zászló iránt egyforma közös kötelességgel tartozunk; e zászló iránti közös kötelességünk, békében az: e megszentelt zászlót tisztelni; — a vész pillanataiban pedig az: e megszentelt zászlót minden, de minden áron megvédeni! békében csak is úgy lehetünk e megszentelt zászlónak valódi tisztelői, ha józan, engedelmes, munkás, becsületes életet élünk, úgy honvéd katonai, mint saját tűzhelyünkön, polgári állásunkban; a vész pillanataiban pedig, minden áron csak is úgy védhetjük e megszentelt zászlót, ha e zászló mellett egyforma, rendíthetetlen bátorsággal küzdünk mindenkor, és készebbek leszünk együttesen becsülettel meghalni: mint e zászlót becsületlenül, gyáván elhagyni.

Azok a honvédek, kik úgy békében, mint a vész pillanataiban a zászló iránt, a honvéd katonai kötelességeket pontosan teljesítik, azok kedves és méltó gyermekei a királynak; azok méltó fiai kedves hazánknak; azok méltó testvéreim és bajtársaim nekem; azok méltó testvérei és bajtársai minden jóra való honvédnek. — Azoktól ellenben, kik e megszentelt zászlót illetőleg a király és a haza iránti kötelességeket pontosan nem teljesítik, vagy azt, teljesíteni vonakodnak: azokról ez ünnepélyes alkalommal nem szólok azért, mert soraitokban olyanokat nem hihetek, hanem hatályosan szól az olyanokról a 7-ik hadi törvényezikk, mely honvéd zsebkönyvekben, első rész 9-ik pont alatt be van ígattva; olvassátok meg okvetlenül! de hogy mi mindenkor, minden időben, minden irányban a mondottak szerint fogunk megfelelni honvéd-katonai kötelességünknek, törekedni fogunk zászlónkat minden, de minden áron megvédeni, hogy magasan hordhassuk a haza dicsőségére; azt ez ünnepélyes alkalommal itt felszentelt zászlónk alatt eskünkkel is megerősítjük, a hadi t. cikkek felolvasása, és az eskü letétel! Isten hallgassa meg ünnepélyesen tett fogadástokat, eskütokeket! Végig tekintettem soraitokon, nyílt arczaítok azt ígérk, szemeitek azt tükrözik nekem, hogy mi e megszentelt zászló alatt kemény és rendíthetetlen bátor harczosai leszünk csatákban a királynak; józan engedelmes. munkás, becsületes polgárai leszünk békében kedves hazánknak; legfőbb törekvéseink mindenkor, minden időben oda fognak irányulni, hogy fenséges hadurunk, koronás királyunk ő felségének, szeretett kedves hazánknak magas és drága bizalmát ki- és megérdemelhessük; oda fognak törekedni, hogy zászlónkat, minden de minden áron megvédehessük, magasan hordhassuk a haza dicsőségére; oda fognak törekedni, hogy megszentelt zászlónknak méltó harczosai, őseinknek pedig, valamint a derék székely nemzetnek, úgy az 1848—49-ki derék honvédeknek méltó utódai lehessünk; oda fognak törekedni, hogy e derék sz. kir. város jóra született, jóra termelt valódi derék polgárságának méltó baráti, méltó rokonai, méltó vezérei lehessünk; oda fognak törekedni, hogy a derék honvéd nevet királyunk, hazánk, Isten és a világ előtt megérdemelhessük, és mindenkor minden időben, úgy békében, mint a csaták közepette ez lesz jelszavunk: „Éljen a király! Éljen a haza!”

Dörgő lelkesült „Éljen” emelkedett fel e beszédre a honvédség és a templomból is kitódult néptömeg ajkairól. Minek elhangzása után imára vezényeltetett a zászlóalj, s fedetlen fővel mondá el hangosan a Borosnyai hadbíró által előolvasott esküt.

A nép hosszas meghatott éljenzése után, a zászló sorba állott, s a templomban az ünnepélyes „Te Deum” megtartatott, melynek végeztével a zászlóánya s kísérete, valamint a többi magasabb személyiségek diszfogatokon hagyták el az egyházat, a honvédség pedig zene mellett tért lakatnyáiba.

Délután két óraker volt a zászlóánya részéről adott nagy diszebed a „Pestváros” szállodában, de a, melyről sajnálatunkra, semmi tüzetesebb tudósítást nem adhatunk, minthogy arra a helyi

napi sajtó egyetlen képviselője: szerkesztőségünk, meghívva nem volt. Halomából tudjuk, hogy nagyszerű, fényes volt; hogy számos és köztük igen csattanó felkészítés történt stb.

Este az „Apollo”-teremben a zászlóalj tisztikara fényes bált rendezett.

Szebb és fényesebb közönséget egy bálunk sem mutatott fel, mint ez estéli; mely még azáltal is nyert, hogy a terem tulzsfölva nem lévén, a szebbnél szebb alakú öltözkű hölgyek elegendő tért nyerhettek jelenségük egész báját kifejezni; de a tánczoló is nyertek, mert kényelmesen, szorongás nélkül elégíthették ki táncz-szomjukat; e mellett a jótékony cél sem vesztett semmit, mert a terem hiányzó zsúfoltságát gazdagon pótlá a karzat, hol a nagy tömörödésből eredhetett kellemetlen érzéseket bizonynyal a jó mulatságnak kelle enyhítenie, miután onnan is csak mosolygó arcok s vig hangulat volt észlelhető. A házi asszony tisztét a zászlóalja ő Nga teljesíté, s a vigalomban Graef tábornok, Bartuska és Buzetti alezredes urak is szinte éjjelig vettek részt. A bál reggelig tartott, „és nem volt senki, ki azt egyenlően ne dicsérte volna!” Találgatnók azt is, ki volt a bálkirálynő? de nem lehet... a szó keblünkben elszorul s csak az Árabs költővel sóhajthatunk:

„Oh hogy a szívbe mind e szépség el nem fér!
S ha egyet vesz: majd megszakad a többiér’....“

Igy folyt le s végződött e szép és nagyjelentőségű katonai ünnepély, mely a résztvevők és szemlélők keblében maradandó benyomást és azon nyugasztaló érzést hagyta vissza: hogy csendes házi tűzhelyünket e zászló védelme alatt semmi ellen feldulni nem fogja, mit adjon az ég!

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház május 3-iki ülésében elnök bemutatta Nyíri Józsnak újbányai képviselővé lett választásáról szóló jegyzőkönyvet s több kisebbségi kérvény bejelentése után Lukács Bódog interpellálta az igazságügyért: szándékozik-e a vadászati törvény hiánya folytán felmerült visszaéléseket törvény alkotásig más úton megszüntetni.

Napirendre térve, a ház végleg megszavazta a tegnapelőtt elfogadott kereskedelmi szerződéseket és tárgyalás alá vette a mentelmi bizottság jelentését Miletics Szvetozár perbefoghatása iránt.

A bizottság jelentése szerint a közbíró ez iránti kérvényének helye adandó.

Pavlovics József ellenzi a bizottmány jelentését. Németh Albert is zaklatást lát a közbíró keresetében és nem járul a bizottmány véleményéhez. Végül felhívja a kormányt, hogy a sajtóvétségi foglyok számára amnestiát eszközöljön.

Hoffmann Pál bizottsági előadó azt mondja, hogy ha Miletics nem is vállalt felelőséget a bevádolt cikkért, a törvény, mint szerkesztőre reá róttá, miután a cikk írója nincs megnevezve.

A kiadatás ellen szóltak még Patay, Maxinovics, Csernátony, és Madarász József, míg Hodossy Imre a mentelmi bizottság javaslatát pártolja. Déli 12 órakor Babes Vince szól a bizottság javaslatá ellen.

A Miletics kiadatásáról folytatott vitában részt vesznek még Mátyus és Tisza Kálmán, kik ellene szólnak. Hoffmann Pál előadó bezárja a vitát. A szavazásnál a többség Miletics kiadatását kívánja. Ezután Horváth B. igazságügyminiszter válaszol a Dietrich Ignác által a bírósági törvények életbeléptetése és a bírák ki nevezési módjára nézve hozzá intézett interpellációra. Az elsőre azt válaszolja, hogy az új bírák működését már 1872. jan. 1-én tette megkezdhetik. A második kérdésre azt válaszolja, hogy az elnöki állás kivételével, a többi pályázat után kívánja betölteni.

Ezután napirendre kerül: a telepítvényes, községek iránt teendő ideig. intézkedésekről szóló törvényjavaslat tárgyalása. A t. javaslat általánosságban és részleteiben egyhangulag elfogadtatik. Következik az első folyamodásu bíróságokról szóló t. javaslat tárgyalása; melynek több §§. ellen az ellenzék módosításokat nyújt be.

A képviselőház május 4-iki ülésében a telepítvényjavaslat harmadszori olvasása után folytatta az első folyamodásu bíróságok szervezését illető előterjesztés tárgyalását.

Következett a 7. §., melyet Vécsey Tamás módosítani indítványoz.

Szavazásnál a megtámadott §. meghagyatik s azután a következő 8—14 szakaszok lényeges módosítás és vita nélkül elfogadtatnak.

Következik a harmadik fejezet.

E fejezet egyetlen §-ból áll, mely a bíróságok számának és székhelyeinek meghatározását külön törvénynek tartja fön. De az itt említett törvény nem lévén egyéb, mint a bányatott 25-ös munkát, Simonyi Ernő az alkalmat arra használta föl, hogy hoszu és nem egy helyütt igen nyomatékos beszédben kikeljen a munkát költséges és tervtelen volta, valamint a kormány tétova eljárása ellen, mely az egész munka sikerét eleve kiadta kezeiből. Végül indítványt terjesztett elő, mely a III. fejezet helyébe egy több §-ban részletezett ideiglenes első bírósági szervezetet javasol. Alapvonása az, hogy az eddigi

első bíróságok székhelyeiken megtartassanak, s személyzetük a forgalom szükségéhez képest szaporíttassék. A városok közül csak azok tartásuk meg külön törvényszékeiket, melyek az illetékekből befolyó összeget saját hozzájárulásukkal a költségek teljes összegeig megtoldani vállalkoznak. Deák Ferencz felszólalására, melyhez a baloldal is csatlakozott, a ház elhatározta, hogy sem a III. fejezet elfogadásával Simonyi indítványának, sem ez utóbbinak tárgyalásával a 25. bizottság még beterjesztendő munkálatának nem vág elébe, hanem mindkettő tárgyalását felfüggeszti.

A ház a III. fejezet függőbenhagyásával a törvényjavaslat tárgyalásában a 25-ik §-ig haladt.

Helyi dolgok.

— A jogász-egylet már hirdetett május havi rendes gyűlése f. hó 11-én (csütörtök) d. u. 4 órakor fog megtartatni, a kir. ítélő tábla nagy termében.

— A zászló-szentelést megelőző napon, május 6-án a zászlóalja fogadtatása estéjén városunk fényesen ki lett világítva; középületek, ugymint magán házak mind-egyikén ott díszlett a nemzeti tricolor-zászló s a kath. főgymnasium lelkes ifjúsága közadakozás útján rögtönözve készítettett egy csinos nemzeti zászlót, mely alatt összeseregelve az ünnepélyen szintén testületileg jelenhetett meg. A fényes kivilágításnál a transparentek sem hiányoztak s a városén kívül, mely a királyt és királynét ábrázolja, különösen a ref. ifjúság csinos kivitelű tableau-já érdemel említést, mely a kollégium egyik ablakát díszíté; a transparenten egy pár jelvényes képletlen és a magyar korona és cimereken kívül ez alkalmi idézet állott: „Él e nemzet hatalmas védője, éljen a hon!” továbbá: „... Igy tenne a földet haza romjain. Ujabb erővel dús kebelű sereg, kik élni halni honjokért, eléggé bátrak! S ti tulvilágnak szent helyeit lakó Alaptervők, már anyagi fény között díszeltek. „S csak hű fohásza a hiveknek juthat utánatok!” (M.)

— A katonai zenekar, melyet városunk hozott kolozsvárról át, a zászló-szentelési ünnepélyre, tegnapelőtt délután setatéri zenével bucsuzott el városunktól. A zenekar jó erőkből van összeállítva s általános tetszés mellett játszott; szintugy irigylettük Kolozsvártól, hogy nekünk csak kivételes szerencse ez, míg ők hetenkint kétszer élvezik! Valjon kit illet a vád, hogy az itt volt katonai zenekart elvesztők?

— Meghívás. A marosvásárhelyi jótékony nőegylet idei rendes közgyűlését folyó évi május hó 21-én az „Apollo”-teremben tartja meg, melyre az egyet vidéki és helybeli tagjait emlitett nőegylet választmánya f. évi ápril 3-án tartott gyűlésének határozatából ezennel tisztelettel meghívja. M.-Vásárhelyt, 1871. április 10-én. Gr. Toldalagi Eszter, nőegyleti elnök. Kovács János nőegyleti jegyző.

— Felhívás. A marosvásárhelyi uszoda-egylet t. cz. részvényesei felkéretnek, hogy az általuk aláírt részvények után még be nem fizetett részletet részvényenkint 15 o. é. f. rtot három részletben és pedig: 1871. május 15-én 5 f. rtot, június 15-én 5 f. rtot, július 15-én 5 o. é. f. rtot az egyet pénztárnoka tekintetes Bucher Miksa urhoz annnyival is inkább pontosan befizetni szíveskedjenek, mivel az uszoda tervezete elkészülvén, a városi képviselőtestület által felajánlott tölgya anyagok rövid időn az egyet birtokába jutván, egyéb anyagoknak beszerzése s általában maga az építkezés a t. cz. részvényes urak esetleges késlekedése által hátrányt szenvedne.

Maros-Vásárhely, 1871. május 1-én. A m.-vásárhelyi uszoda-egylet választmányának megbízásából dr. Antal László, m. k. elnök, Staihl Antal, m. k. gondnok, Szász Róbert, m. k. jegyző.

— Eltűnt ember. Pár héttel ezelőtt Józsa Mihály koronkai birtokos városunkból nyomtalanul eltűnt; okul megbízható forrásból azt hallottuk emlitetni, hogy nevezett ember szerencsétlen kártyázás miatt, csekély, de összes pénzét, melyet Pesten távírászatlan lévő fiának gyűjtögetett össze, elvesztette a Deutsch kávéházban; a hol, hogy mily zsarolások és éjjenként százakra menő kártyavesztések történnek, s hol egy meglehetősen számos „kompania” már régóta működik — mely utóbb annyira ment, hogy névsort olvasnak — arról értesültünk s csodáljuk, hogy a rendőrség nem, vagy ha értesült, hogy nem teszen lépéseket ellene. Az eltűnt családja borzalommal telt kebellet kutatja őt, de mindeddig — mint halljuk — sikertelen. Egy újabb hír — melyről kezeséget nem vállalunk — azt állítja, hogy a szerencsétlen a városunktól félóránnyira lévő M.-Szentkirályon, mint hullát eltemetve, megtalálták volna és pedig más ruhába öltöztetve. Ez esetben az is kérdés lenne, ki, mikor és hol temette el; miért van más ruhába öltöztetve stb. — melyeket csak a szigorú nyomozás deríthetne fel. Rendőrségünknek ez utóbbi esetről mi tudomása sincs s mi is csak fenntartással közöljük mint elterjedt hírt.

— Derék vállalkozónk. Schönstein Zsigmond jó hírű kávé s étetár alsó végére épített kioszkot, mely hat évi használat után a városnak visszamarad, már festetni kezdte s legközelebb a beállításra nagy megrendeléseket tett; ugy halljuk már a jövő heteken megnyílik, a sétatéri zenék kezdődésekor.

— Az „Erdély” új folyamára Balás Antal kibocsátá az előfizetési felhívást. Mi, kik a szerkesztőnek valódi honfui ügybuzgalomból eredő ernyedetlen jó akaratát, tiszta nemes jó ízlését és szép tehetségeit ismerjük, e lapnak további pályáján csak szerencsétlen és sikert jósolhatunk, és nem féljük a „Föv. lapok” dolyfős jóvendőségétől. Melegen ajánljuk az olvasó közönség pártfogásába! Előfizetési ára június—decemberre 3 f. 50 kr. június—sept. 2 f. rt.

— Panaszot hallottunk a helyi posta kezelők ellen; e szerint egy még márczius 13-án ismeretes czim alatt (egy kereskedésnek a fő-téren) megérkezett csomag levény szelvénye csak április 30-án tehát csaknem két hó-

val a megérkezés után, kézbesítettett s e miatt — a csomag időhöz kötött értékű lévén, — a tulajdonos károsodott is. Hogy mily kellemetlen az ily postai rendtelenség, a kárt nem is tekintve, felesleges mondanunk.

Szekelyföld.

Neveljünk gyümölcsfákat!

(Folytatás.)

I. A gyümölcsfa talaja.

A gyümölcsfa általában mérsékelt lejtősségű, elégős-termőrével ellátott, száraz vagy mérsékelt nedves földben díszlik. Hasznathozólag tenyészik azonban a térs, soványabb, agyagos, vagy porondos talajban is. Hanem a szikós, mocsáros, kőhőmpolyós földben pár évi kinlódás után menthetlenül elvész.

De csupán szikós, mocsáros, kőhőmpolyós talajra nincsen ám építve legalább édes hazánkban egyetlen község sem; félre tehát azért minden habozás s kifogással! ültessünk gyümölcsfákat kertekbe, s hova csak lehet; és megáldja fáradságunkat az isten, s áldani fog a jövő nemzedék!

II. Átültetés, s ültetés.

A gyümölcsfa átültetése nemcsak azért szükséges, hogy az által a fát oly helyre állítsuk, hová épen célszerűnek véljük; de azért is, mert a fa az átültetés által nemeseedik. Hogy pedig a fa jövőbeli díszletét biztosítsuk, a kiültetésre különös gond fordítandó.

A kiültetendő fának először is gyökereit vesszük szemle alá, s azokon minden a földből kivételkor okozott roncsolást éles késsel simára metszünk; mert a roncsolással elültetett gyökér rothadásba menne, s a fa korai vesztét idézné elő.

A szivgyökereket, t. i. mely a törzsből orsóalakulag egyenesen le a földbe igyekszik; s mely főképen a körtéfnél annyira sajátos, hogy az oldalgyökök, s rostok majdnem teljesen hiányzanak; melyekre pedig a kiültetés sikerüléséért nagy szükség van; tehát mint mondatott, a szivgyökereket a fáska minőségéhez, s az ültetés mélysége célszerűségéhez képes lemetszük; mely műtét által az oldalgyökök és rostok képződése segítetik elő; — ha ez is meglőn, az elkészített gödörbe helyezük a fát; a gödörnek egyik szélén a felső ásónyom által kivett föld, másikon pedig az alsóbb réteg van helyezve; s e két földrakás között a földszíne a gödörön keresztül az ásó egyenes nyelét tesszük a gödörbe állított fa mellé; mely megmutatja, hogy az ültetendő fa oly mélyen van e a földbe állítva, mint volt az előtti helyén, — vagy nem, ha fennebb áll, bennebb ássuk gödört, ha lejjebb áll kellő mennyiségű földet vetünk a gödör fenekére; minthogy a kiültetett fának ép oly mélyen kell a földbe jőnie, mint volt előbbi helyén; — mert ha feljebb marad, megszini a gyökszáradás miatt; ha alább jön, a hűja megrothadása miatt pusztulhat el: — még is kiültetésekor pár hüvelyknyire feljebb takarjuk földdel; mi azonban a frissen felhánt föld leülepedése után a kellő mértékre száll le.

A ültetés műtete alatt az apró föld csak kevesenként szórandó a vigyázva szét osztott oldalgyökök, és rostokra; s míg balkezzel a csemetét gyengén le- s fel mozgatjuk, a jobbkez egymástól eltávolított ujjaiával a gyökök közé a földet benyomkodjuk; — miután a fagyökere egészen jól eltakartatott, óvatosan körül tapodjuk; ez után jó bővön megöntözzük, hogy a föld a rostok közé iszapodódjék s ha a vizet a föld már beitta, az öntözés helye száraz apró földel hintetik be a kergesedés ellen. — Az öntözés az időjáráshoz képest, főképen nyáron át ismétendő.

Kicsiny vadonczok kiültetésénél nem vesszük tekintetbe a földből kivétel előtti melyik égtáj felé volt állásukat; de már a 2—3 éves oltványokat átültetésekor a kivétel előtti kevés mésszel bekenjük, — például az oltvány déli oldalát; s az ültetésekor ugyanazon oldal fordítandó délre; — az ez elleni figyelmenlenség az oltvány bizonyos sinylését okozná.

Gyümölcsiskola készítésnél, vagy nagyobb számú oltványok kiültetésénél, szükséges a kiszedett csemetéket árokba fektetve, gyökereiket földdel eltakarni, nehogy gyöngre rostjaik elszáradjanak; — ültetésük pedig, hogy közügyben legyenek 10—20-anként ismét egy féliz vizet telt csebreckébe állíttatnak gyökereikkel, melyet az ültető folyton maga mellett tarthat, s melyből egyenkint szedve kiülteti a csemetéket.

Azár.

(Folytatása következik.)

KÜLFÖLD.

A párisi Issy erőd elfoglalására nézve egymásnak ellenmondó társügönyöket veszünk; annyi azonban valószínűnek látszik, hogy azt a kormány-csapatok elfoglalták volt ugyan, de később a commune ismét hatalmába keríté. Erre mutat a sodrony azon hire is, mely szerint az erőd paranesnoka, a versaillesiek megadást sürgető felszólítására, azon határozott kijelentéssel felelt, miszerint ha e felszólítás ismételtetni fog: ő a parlament-táir föbelöveti.

A commune kebelében nagy egyenetlenség dül, mely ápril 30-iki ülésében tört ki, midőn Delesscluze azzal vádolta Cluseret tábornokot, hogy dictatúraigra törekedik. A tábornok viszonzotta a szemrehányásokat és földre csapva kardját, beadta lemondását. Oly emberekkel, melynek a commune kebelében vannak — monda Cluseret — sem mire sem lehet menni. A commune azonnal elfogatta a tábornokot, azzal vádólólván őt, hogy ő az oka Issy erőd balsorsának. Másnap Delesscluze is elfogatott.

A commune egyik volt tagja, Ranc különös leleplezéseket tesz közzé a forradalmi községtanács tagjairól. A nélkül, hogy mindenben hitelt tulajdonítanak Ranc sorainak, közölik azokat, a mennyiben a jelenlegi körülmények között érdekel birnak.

„A communeben — mondja Ranc — két, három kalandor ül; Delescluze, e vén jakobinus, teljesen el van kábulva a rá esett választás miatt. Pyat Felix beszámítás alá nem eshető állat. Van a communeben 2—3 socialista, köztök Malon. Ezek értelmes, tisztességes, tanult férfiak, — a többi tagok kivétel nélkül a proletariatushoz tartoznak. Tudatlanok, tapasztalatlanok, neveletlenek, azonban makacsul ragaszkodnak hatalmukhoz. A rendőrfőnök egyszerű gamin (csavargó.) Ha vége lesz a szomorú komédiának, oly tények fognak napfényre jönni, melyek rendkívüli meglepetést szüldenek. E proletar kormány sok időre megbecstelenítette a munkás mozgalmat.”

A brüsseli béke konferenciák igen lanyhán folynak. Mondják, hogy Franciaország képviselője Baudin, felmentését kérte Thierstől, Baudin állítólag személyes surlódásba jött Arnim gróffal, a berlini kormány megbízottjával. Talán emiatt utazott Favre is oly sietőleg Brüsszelbe.

Az angol alsóházának május 1. nagyfontosságú ülése volt. A mennyiben a Gladstone-ministerium léte állott kockán. A jövedelmi adó felemelésére vonatkozó törvényjavaslat forogván szőnyegen, indítványba hozott, hogy azt a ház vesse el, miután ily törvény szükségtelen és jogtalan s főképp mert az alsóbb néposztályt sújtja. Lowe kincstárnok védelmezi a kormányt, s azt állítja, hogy az országot védelmi helyzetbe kell tenni. Gladstone hosszabb beszédet tartott, arra emlékeztetvén a házat, hogy pártja az adókat hat millió font sterlinggel, (600 millió forint) az államadóságot pedig tíz millióval kevesítette. E beszédre az ellenzék részéről Disraeli válaszolt, a jövedelmi adó szaporítása ellen szólván. Midőn szavazásra került a dolog, a ház 335 szavazattal 250 szavazat ellenében elfogadta a kormány javaslatát a jövedelmi adó felemelése ügyében.

Van még az angol parlamentnek egy más sajátos határozata is e hó 4-ről. Ez az t. i. melyben a törvényhozás a nőket szavazati joggal ruházta fel.

A Posta az egyiptomi Kludivenek a nagyvezér által egy ultimatumot küldött, melyben töle — a legelhatározottabban és nem engedés esetében letétetessel való fenyegetés mellett, három dolgot követel; egyik a hadsereg leszállítása, második a vöröstenger melletti erődök lerombolása, harmadik az alkirály személyes megjelenése a szultán előtt Konstantinápolyban.

VEGYES.

— Az esküdtszék máj. 4-én tárgyalta másodizben Bíró Mihály sajtópörét, Orbán Balázs, a „Székelyföld leírása” című mű szerzőjé ellen, kit az esküdtek első ízben az ellene emelt vád alól fölmentettek. A legfőbb semmitűszék azonban formahibák miatt megsemmisítette az első ítéletet, miután az esküdtszéki bíróság a pör tárgyalása alkalmával megengedte, hogy a vádlott Bíró Mihály ellenében megbecstelenítő dolgokat bizonyítson, a mit a törvény csak köztisztviselőre nézve enged meg. E második tárgyalást nagyszámú közönség hallgatta, s Bíró Füzesessy Géza, Orbán Balázst Funták Sándor védelmezé. A tárgyalás eredménye az lett, hogy az esküdtek Orbánt kilencz szóval három ellenében vétkeinek találták. Bíró ekkor a bírósághoz fordult azon kérelemmel, hogy a törvény által szabott fogság büntetést engedje el, mert ő az esküdtek ítéletében már elégtételt nyert. A bíróság erre visszavonult, s fogság-büntetést nem szabván ki, Orbánt 300 forint pénzbírságban s 208 firt perköltségben marasztalta el.

— A Gyulafehérvárt tartott g. e. vegyes értelmiségnek értekezlete által kiküldött 12 tagú küldöttséget apr. 30-án fogadta Pauler közoktatás- és cultusminister. A küldöttség benyújtá a felsége elébe terjesztés végett a román g. e. értelmiség kérvényét, melyben remonstálnak a kaht. auton. congressus munkálata ellen, s kijelentik, hogy annak határozatait a g. e. egyházra következőknek el nem ismerik; annak ezen egyházba behozatalára soha segédkezet nyujtani nem fognak. — Popp Vazul ő exeljának ezen beszédére Pauler, a „Gaz. Tansz” szerint következőleg válaszolt: „Uraim! — Az önök által felhozott ügy nagyon fontos, nemcsak a gör. e. egyházra és az egész kath. egyházra vonatkozólag, hanem a haza javát illetőleg is nemcsak vallási, de politikai tekintetben is. Ép azért az önök által felhozott tárgy komoly tanulmányozást igényel. E szerint nem reám egyedül, hanem ő felsége összes miniszteriumára tartozik annak megoldása.”

— Török Albert képviselőt az igazoló bizottság végleg igazolta.

— A magyar-keleti vasut nagyváradi-kolozsvári vonalán folyó évi április hóban szállított 15595 személy és 111,394 mázsa teher; a havi bevétel 48,638 firt volt. Január 1-től szállított összesen 50,415 személy és 540,044 mázsa teher; az összes bevétel pedig ez év elejétől 187,652 firt.

— A londoni nemzetközi kiállítás, május 1-n a walesi herceg által megnyitott s alkalommal a magyar és osztrák kiállítási bizottságok a koronahercegnek bemutatattak. A kiállítás teljes berendezésére még 8—10 nap szükséges, de londoni tudósítások szerint az összbejnyomás már is nagyon kedvező s minden szakban igen sok, egészen új s meglepő tárgy található. Nevezetes, hogy Franciaország sulyos bajai daczára a kontinentális államok közül leggazdagabban van képviselve a kiállításon.

Törvénykezés.

A m.-vásárhelyi m. kir. ítélő táblánál 1871. majus 8. és következő napjain a következőkéndő ügyek fognak nyilvános ülésben tárgyalatni.

Előadó k. t. pótbiro Dr. Dósa Miklós.

Boér Károly Markovics Mária és Máthé József e. 362 firt 42 kr. s. j. i. Roér Károly Schwartz Jakob e. 47 firt i. Bágyi Joó Borbára és Lilla Kopesiva Ferenczné e. 5 firt 77 kr. s. j. i. Idősb Szász József Vadadi Filep Mózes e. birtok háborítás i. Nicolai Lázár Szávu Mertha Antal e. 12 firt s. j. i.

II. Tanács polgári ügyben.

Előadó k. t. bíró Tribusz Antal.

Ehrmann Katalin és társa Ehrmann György és társa e. örökrész kiadása i. Holzmengen községe Gromes András és társai e. 20 firt i. Treine la Foliasiu „nevű bányamű társulat Ebergényi Sándor e. birtokháborítás i. özv. Magyar Mihály Hadnagy József és társai e. birtokháborítás i. kir. kincstár Csik sz. Domokosi részvénya társulat csődtömege e. 47,000 firt s. j. i.

Előadó k. t. bíró Dózsa Dániel.

B. Madarasi év. ref. megye Szentgyörgyi János és részese e. birtokháborítás i. Nagy József László Imréné e. adósság i. Buzdi Anna Ruczán György e. birtokháborítás Székely József özv. Székely Jánosné e. adósság Budal Jánosné Bak János stb. kiszakítás Zinger Márknak Zorger János e. adósság Kapeza Albert Péter Lajos e. adósság i. Turesa Lukács Simai Antalné e. adósság i.

Előadó k. t. bíró Pipos Péter.

Szentkirályi Gáborné Káveczki Kázmírné e. 201 firt 30 kr. Klein Vilmos Vinczenti Nándor e. 60, 108 és 12 firt 75 kr. és kártérítés iránti ügye Havasi István Szigethi János e. 78 firt i. Salamon Ferencz Balogh István e. 70 firt Nagy Józsefné Kovács Amália Kovács Jánosné Kovács Mária e. egy belső telek i. tulajdonjog elismerése és tüzkar mentesítési özv. kiadása i. Lobonez Dumitru Lobonez Josziv e. sommás visszahelyezés i.

Előadó k. t. bíró Elekes Pál.

Renner Mihály Daszkel Iezig és társa e. 460 firt Kovács János Páku Todor és társa e. 50 száltutajfa birtokabani visszahelyezés i. Rethi István Keszter Adolf és társa e. 300 firt i. Leibovits Jakob Hirsch János e. 11 firt i. Igriczán Tyirila Igriczán Pável és társa e. 21 fr. 34 kr. i. Rozenberg Márton Kimpián Kiszia e. 80 firt i.

Előadó k. t. bíró Petri Ádám.

Vajda József Vajda Térézia e. tartásai i. Dénes András Pásztor István e. kártérítés i. Dénes István Bonok Ferencz e. 13 tartozás i. br. Kemény Borbára n. Daczó Pál hagyatéka e. 481 firt 5 kr. i. Boér Mirucza Kosztandin Koltocan e. 17 firt 20 kr. egy kendő és ing i. Farkas András Kroll János és társa e. egy drb. zálogos fekvő kiadása iránt.

Előadó k. t. bíró Szolga Miklós.

Hetács József, Taglicht Samuel e. egy 100 frtos hiteljegy visszaadása i. Reisz József, Nuszenfld Móricz e. 255 firt 60 kr kártérítés i. Konrad Konrátné Bertalan Teréz, Bertalan Gábor e. egy szántóhoz tulajdonság i. Tolvaj Sigmond Márk János e. 400 firt biztosítás i. Káruylfalvi egyházi nemesség Latis Jakab e. sommás visszahelyezés i.

III. Tanács bűnügyben.

Előadó k. t. bíró Sándor János.

Csongorán Maxin és Moldován Dumitru e. lopás i. Mánuj János e. testi nehéz sértés, Popa Todor Ciucula e. rágalmazás i. Rujgó Dumitru e. emberölés. Mundrussa Radu e. testi nehéz sértés. Teleki János e. testi nehéz sértés.

Előadó k. t. bíró Spech Adolf.

Monitor Juon és társai e. tolvajság. Kozmiu Juon e. nyilvános erőszak i. Dragomir Niculai és társa e. súlyostesti sértés.

IV. Tanács urbéri ügyben.

Előadó k. t. bíró Popovics Servián.

Matei Hasiu a Brossói görög egyház község e. egy belsőtetek és ahoz tartozó külsők urbéri természeté elismerése i. Mara József Raucz Juon és társa e. egy pusztá örökséghez tartozó bel és külső földek majorság természeté i. Mardán másként Maresán Dimisianak a Bratoi görög egyház község e. 2 drb. külső föld urbéri természeté elismerése s járuléka i. Zöld László Bíró aliás Marczeila István e. egy belső telek allodialis természet i. Boros Ignáczné szül. Puskás Amália, Lunán Gábor és társai e. egy állomány allodialis természetének elismerése iránt.

Jegyzéke

a m.-vásárhelyi kir. urb. törvényszéknél f. évi május 13-án tartandó nyilvános ülésben előadandó pereknek.

Ülnök Wlad Miklós által.

B. Bálint Józsefnek körtvefái Pap Joan e. urb. ügye. Gróf Lázár Klárának Balog András u. Pásztor János. Sente Károlina és társainak Mező Gyuri. Elekes Andrásnak M. Sámsondi Sági Gora és társai. Gál Gizelának körtvefái. Molnár Minya. Elekes Andrásnak M. Sámsondi Margineán Márkuné. Özv. Gr. Kormis Zsigmondnének Stéfán György. Jakab Györgynek Krécz Glior Sütő Krsztánnak Jakab György. Cserei Mihálynénak Szocán Vaszi Berzenzei Lászlónak Josziv Alexa. U. a. Pusztá Ilia. U. a. Josziv Joan. Dindár Eleknek Stéfán György.

Bécsi tőzsdei árkelet.

(Május 8)

5% metallique	59.—
5% nemz. államkölcsön	68.75
1860. államkötvény	97.10
Bankrészvény	743.—
Hitelrészvény	281.10
London	125.10
Ezüst	122.50
Arany	5.89
Napoleon arany	9.92
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	79.90
" " " temesi	78.—
" " " erdélyi	75.—
" " " horvát-slavon	83.50

Felelős szerkesztő: RÁPOLTY KÁROLY.

HIRDETMÉNYEK.

313. 1871. szám.

Árlejtési hirdetmény.

A főmeltóság m. kir. közmunka- és közlekedési ministerium folyó évi május hó 1-ről 2632 szám alatt kelt magas rendeletével a brassói államút $7\frac{0-1}{8}$ mértföld szakaszában, Gerend és Hadrév közt eső 105- és 106-ik számú fahid újraépítését engedélyezvén, ezen munka végrehajtásának biztosítására jelen évi május hó 25-én délelőtti 10 órán kezdve nyilvános árlejtés fog tartatni.

A 105-ik számú hid újraépítésére engedélyezve van . . . 3878 firt 26 kr.

A 106-ik számura . . . 2901 firt 78 kr.

Vállalkozni kívánók kéretnek 5% bánatpénzzel ellátva a fenn megjelölt helyen és időben megjelenni, hol addig is az árlejtési föltételek a rendes hivatali órák alatt megtekinthetők.

Szabályszerűen fölszerelt írásbeli ajánlatok csak a szóbeli árlejtés megkezdéséig fogadtatnak el.

Maros-Vásárhelytt, 1871. május 6-án.

A m. kir. mérnöki hivataltól.

(35) 1—3

Hirdetmény.

Maros-Vásárhely sz. kir. város közönsége az 1871. évi május 31-én d. e. 10 órakor a városi tisztai háznál tartandó nyilvános árverezés útján haszonbérbe adja, az 1872-ik év kezdetétől fogva az 1877-ik év végéig terjedő 6 évre a város bel- és külterületén a községet illető kizáró sör-termelési jogot, s a kívülről behozandó sör után a. a. akónként 1 firtban fizetni kellett fogyasztási háziadó beszedése jogát. (Mind a benn termelt mind a díj mellett behozott sörnek árulása szabad lévén.)

Miről az árverezni kívánók azon figyelmeztetéssel értesittetnek, hogy a kikiáltási ár 6000 forint, a bánatpénz 600 firt, mely utóbbi a városi tanácshoz beadandó írásbeli ajánlatokhoz is csatolandó, melyek csak az árverezés megkezdéséig fogadtatnak el, egyéb feltételek pedig a tanácsi irodában előlegesen is megtekinthetők. M.-Vásárhely, 1871. április 15-én.

a városi tanács.

(32) 2—3.

Egy zongora jó állapotban eladó Deák-utca 342. szám alatt.

(36) 1—1

1871. tavaszi töltésü

előpataki borvizet

50 kupás üveges egész ládákban, eredeti árban kaphatni szállásoman Kazinczi-utca 811. sz. a.

Rápolty Károly.

(27) 2—6

Divatozó nyelvek tanítása.

A német, francia, olasz és angol nyelvre, valamint szépírássra tanít kitűnő rendszer szerint.

Enoch J. B.

volt angol tolmács.

Lakása: szt-király-utca Drágomán-féle ház 260-ik sz. a. (28) 2—3